

Иван Вазов

На Фатма

Ей, Фатма, бял яшмак покрива
за жалост твоего лице,
но че си лепа и красива –
усеща моето сърце.

От мойте погледи неверни
ти крийш възшебни красоти,
но видя очи светли, черни,
в кои любов гори, блещи,
и вежди писани и вити,
клепачи дълги над очите,
един албастрен малък нос
и през яшмака ти труфила,
къде си гиздаво увила
коса блестяща като свила
и черна като абанос.

Кога по двора леко тичаш,
въз твоята глава и стан
яшмак и фередже навличаш
и в них закрыта ти приличаш
на някой глупав истукан,
в кой толкоз хубости умират.
Уви! Това е ваш закон!
Не бива тебе да съзират
по-други очи; да допират
по-други ръце; само Он,
Он само, ах, благатък бива
да се насища и упива
със твоя лик... снага красива!...
Начесто, Фатмо, правиш ти
да падне твоят покривало
и гледам чудни красоти:
разкошни гърди, лице бяло,
та моето сърце заспало
по-буйно фаща да тупти;
и като бързаш срамежливо
по-скоро пак да се явиш,
ти ме поглеждаш горделиво,
като че ще ми промълвиш:
„Гявурино! По-скоро виж!...“

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8406>]